

Kate Pendry uten innhold

Dead Diana: Decade er en kraftanstrengelse for både skuespilleren og tilskueren, men vi sitter allikevel tomme tilbake, skriver vår anmelder, Elisabeth Leinslie, etter å ha sett Kate Pendrys foretelling på Black Box Teater.

Anmeldt av [Elisabeth Leinslie](#)

Forestillingsnavn: *Dead Diana: Decade*

Spillested: *Black Box Teater*

Av og med: *Kate Pendry*

Lyddesign: *Per Platou*

Nøyaktig ti år etter prinsesse Dianas død avslutter Kate Pendry sin forestilling med den avdøde prinsessen i hovedrollen. Jeg sitter målløs tilbake: – hvordan kan det ha seg at en scenekunstner med så mye på hjertet sier så lite på en hel time?

Kraftanstrengelse

Det er ikke det at Pendry er stum, langt derifra – hun bruker stemme og pust på en imponerende måte gjennom hele seansen. De utroligste lyder kommer opp fra hennes indre når kroppen inntas av diverse avdøde celebriteter. Pendry manipulerer sin egen stemme og pust til å ligne alt fra Dianas milde kontrollerte britiske overklasseuttale, til babygråt, Marilyn Monroe, James Dean, Gudfaderen og ubestemmelige lyder fra kroppens indre. Hun gjør store deler av stemmetrakteringen selv, men er også godt hjulpet av Platous tekniske manipuleringer.

Lydmessig er dette en kraftanstrengelse av en forestilling – både for Pendry og publikum. Den trenger gjennom marg og bein, og mest er det ubehagelig. Men det er også Pendrys signatur: å gjøre det ubehagelig for tilskueren. Vi skal ikke kose oss på teater, vi skal konfronteres med våre egne demoner og verdens urettferdigheter.

Teaternegasjon

I tolv år har Pendry farget den norske scenekunsten med ravnsvart kritikk av mennesket og samfunnet. Hun har vært, og er, en viktig stemme for den politiske og frie scenekunsten med sine uredde kompromissløse forestillinger. Samtidig har hennes skuespillerprestasjoner begeistret et bredt publikum. I *Dead Diana: Decade* viser Pendry seg nok en gang som en god og modig skuespiller. I sort lang kjole står hun alene i spotlighten i det nakne teaterrommet. En mikrofon er hennes eneste rekvisitt. Det lukter stand-up, men i en horror versjon av sjangeren. Selv insisterer hun på at dette ikke er teater, ei heller performance. Denne teaternegasjonen fra scenekanten virker søkt og utslitt sett i lys av konteksten Pendry har plassert seg selv i. Samtidig er den forståelig sett ut ifra at produksjonen nærmest tar form som et ritual.

Holder ikke mål

Pendry har det med å legge til rette for morbide ritualpregede forestillinger. Denne gangen låner hun bort sin kropp til hendelsen som skal finne sted – som et medium maner hun frem den ene kjendisen etter den andre. Dette er jo en fascinerende idé i seg selv, men som sagt innledningsvis – jeg sitter målløs tilbake, og med en aldri så liten ubehagelig klump i magen. For dette holder ikke mål.

Det største problemet er teksten. Nå har ikke scenetekst vært Pendrys sterkeste side tidligere heller, etter min mening, men i *Dead Diana: Decade* blir den påfallende svak både dramaturgisk og innholdsmessig. Det siste overrasker meg i og med Pendrys uttalte politiske tilnærming til kunsten. For også dette prosjektet er ment å ha et sterkt og meningsfylt innhold, og da forventer man seg en tekst med høyt refleksjonsnivå og skarpe replikker. Det er det lite av i dette horror-showet. Tekstens svake dramaturgi slår også ned på scenen. Med andre ord preges spillet og kommunikasjonen mellom scene og sal av dette tynne grunnlaget, og vi (i hvert fall jeg) sitter utmattet, men allikevel tomme tilbake.